

Pohádka

O RYBÁŘI A RYBCE

Alexandr Sergejevič Puškin

Žili, byli, stařec se svojí stařenkou,
Na břehu modrého moře;
Bydleli v hliněné zemi
Na třicet let a tři roky.
Stařec lovil do sítí ryby,
Stařenka si předla svou přízi.
Rozhodil stařec do moře síť, -
Síť se vrátila se samým bahnem.
Podruhé hodil do moře síť, -
Síť se vrátila s trávou mořskou.
Potřetí hodil do moře síť, -
Síť se vrátila s jedinou rybkou,
Nebyla to obyčejná rybka, - ale zlatá.
Naléhavě prosí zlatá rybka!
Hlasem hovoří člověčím:
"Pusť mně, starče, zpátky do moře!
Štědře se ti odměním:
Dám ti všechno, co si budeš přát. "
Podivil se stařec, polekal se:
On rybařil už třicet let a tři roky
A nikdy neslyšel, že by ryba mluvila.
Vypustil on zlatou rybku

A promluvil k ní laskavým hlasem:

"Bůh buď s tebou, zlatá rybko!"

Tvoji odměny mi není zapotřebí;

Jdi si, rybko, do modrého moře,

Raduj se a vesel na svobodě. “

Vrátil se stařec ke své stařence,

Vyprávěl ji o velikém divu:

"Chytil jsem dneska divnou rybku,

Zlatou rybku, ne obyčejnou;

Lidským hlasem mluvila ta rybka,

Domů do modrého moře, prosila,

Štědře se mi chtěla odměnit:

Dá mi prý všechno, co si budu přát.

Odvahu jsem neměl bráti odměn;

Tak jsem ji pustil do modrého moře.“

Na dědu se stařena osopila:

"Hlupák jsi ty, trouba jeden!

Neuměl jsi od rybky vzít odměnu!

Kdybys byl vzal aspoň koryto,

Naše už je celé rozpadlé. “

Šel tedy stařec k modrému moři;

Vidí - moře se lehce rozvlnilo.

Začal volat zlatou rybku,

Připlavala k němu rybka, zeptala se:

"Čeho je ti zapotřebí, stařečku?"

Poklonil se stařec a odpověděl:

"Slituj se, milostivá rybko,

Plísnila mě moje stařenka,

Nedá mi na stará kolena pokoj:

Potřebuje nové koryto;

Naše už je celé rozklížené."

Odpověděla mu zlatá rybka:

"Nermuť se a jdi jen klidně domů,

Budete mít nové koryto."

Navrátil se stařec ke své stařence:

Vidí, že má stařenka nové koryto.

Ještě hůře však ho stařena plísnila:

"Hlupák jsi ty, trouba jeden!

Vyprosil si, hlupák, koryto!

V korytě mnoho je užitku?

Vraťte se hlupáku hned k rybce;

Pokloň se jí, vyžádej nám chalupu."

Šel tedy stařec k modrému moři,

(Zachmuřilo se modré moře.)

Začal volat zlatou rybku,

Připlavala k němu rybka, zeptala se:

"Čeho je ti zapotřebí, stařečku?"

Poklonil se stařec, odpověděl:

"Slituj se, milostivá rybko!
Ještě hůř mně plísni žena,
Nedá mi na stará kolena pokoj:
Chce mít domek, hádává ženská. "
Odpověděla mu zlatá rybka:
"Nermuť se a jdi jen klidně domů,
Budete mít nový domek."

Šel stařec ke svojí zemljance,
A po zemljance ani vidu ani slechu;
Stála před ním chaloupka s podkrovní světnicí,
S cihlovým bílým komínem,
A s vraty z dubových prken.
Stařenka sedí pod okénkem,
Nadává a spílá svému muži:
"Hlupák jsi ty, úplný trouba!
Vyprosil si, trouba, jenom chalupu!
Vrať se, pokloň se k rybce:
Nechci už být chudou chalupnicí,
Chci být urozenou šlechtičnou."

Šel tedy stařec k modrému moři;
(Nepokojné bylo modré moře.)
Začal volat zlatou rybku.
Připlavala k němu rybka, zeptala se:
"Čeho je ti zapotřebí, stařečku?"

Poklonil se stařec, odpověděl:

"Slituj se, milostivá rybko!

Ještě více zhloupla moje žena,

Nedá mi na stará kolena pokoj:

Nechce už být prostou vesničankou,

Šlechtičnou chce býti urozenou."

Odpověděla mu zlatá rybka:

"Nermuť se a jdi jen klidně domů."

Navrátil se stařec ke své stařence,

Co vidí? Vysoké panské sídlo.

Na schodišti před ním stojí stařena

V drahé sobolové vestě,

V brokátovém čepci s vyšíváním,

Kolem krku obtočené perly,

Na rukou zlaté prsteny,

Na nohou červené botičky.

Stojí před ní úslužní sluhové;

Ona je bije, za vlasy je tahá.

Povídá pak stařec svojí babce:

"Bud' zdráva vzácná šlechtická paní!

Tvá duše je teď doufám spokojena."

Okřikla ho ale milá stařena,

Poslala ho sloužit do konírny.

Přešla neděle a přešla druhá,

Ještě více zhloupla stařenka;
Zas posílá dědu k zlaté rybce.
"Vrať se, pokloň se té rybce:
Urozenou šlechtičnou být nechci,
Chci se státí carevnou mocnou."
Polekal se stařec, uprošoval:
„Ženo, máš zdravý rozum?
Chovat se a mluvit nedovedeš!
Budeš v celém carství jenom pro smích.“
Rozdurdila se však pustě stařena,
Uhodila přes tvář svého muže.
"Jak se osměluješ mužik, hádat se se mnou, "
Se šlechtičnou urozenou?
Hned jdi k moři, šlechtické mé slovo,
Nepůjdeš-li, odvedou tě tam násilím.“

Odebral se proto stařec k moři,
(Potemnělo modré moře.)
Začal volat zlatou rybkou.
Připlavala k němu rybka, zeptala se:
"Čeho je ti zapotřebí, stařečku?"
Poklonil se stařec, odpověděl:
"Slituj se, milostivá rybko!
Opět se má žena bouří:
Urozenou šlechtičnou už být nechce,
Chce se státí carevnou mocnou.“

Odpověděla mu zlatá rybka:

"Nermuť se a jdi jen klidně domů!

Bude tedy carevnou tvá žena!"

Navrátil se stařec ke své stařence.

Cože vidí? Před ním carský palác.

V paláci vládne jeho žena,

Za stolem jako carevna sedí,

Bojaři a šlechtici jí slouží,

Nalévají víno ze zámoří;

To zajídá perníkovým srdcem;

Kolem ní jsou ozbrojené stráže,

Na plecích halapartny si drží.

Když to stařec viděl, polekal se!

Poklonil se babce až na zem, a hovořil:

"Buď zdráva", řekl, „carevno mocná!

Tvá duše je teď jistě spokojena.“

Stařena na něj ani nepohlédla,

Jen ho poručila vyhnat, pryč jí z očí.

Přiběhli bojaři a šlechtici vzácní,

Za límec dědu vzali, vyhodili.

A ve dveřích vzali ho už stráže,

Které ho málem rozsekali.

Každý se mu ještě notně vysmál:

"To ti patří, starý zaostalče!"

Je na tebe dědku průpovídka:

Nevnucuj se, kam tě nezvou!“

Přešla neděle a přešla druhá,

Ještě více zhloupla stařena.

Carské dvořany za mužem posílá,

Vyhledali starce a přivedli ho.

Nařizuje stařena starci:

"Vrať se dědku, pokloň se své rybce.

Mocnou carevnou už býti nechci,

Chci se státí vládkyní mořskou,

Abych žila v oceánu moří,

Aby sloužila mi zlatá rybka,

Aby u mne byla pro posílky.“

stařec se neodvážil přičít,

Netroufal si říci ani slovo.

Šel tedy radši k modrému moři,

Vidí, na moři je černá bouře:

Jak se vzduly rozzlobené vlny,

Jak se valí a jak řvou a duní.

Začal volat zlatou rybku.

Připlavala k němu rybka, zeptala se:

"Čeho je ti zapotřebí, stařečku?"

Poklonil se stařec, odpověděl:

"Slituj se, milostivá rybko!

Co mohu dělat s prokletou ženou?"

Mocnou carevnou už býti nechce,
Chce se státi vládkyní mořskou;
Aby žila v oceánu moří,
A ty sama bys jí měla sloužit
Měla bys být u ní na posílky.“
Nic mu na to neřekla rybka,
Ocasem jen po vodě pleskla
Zmizela mu v hlubokém moři.
Dlouho čekal stařec na odpověď,
Nedočkal se, a ke stařence se vrátil -
Vidí však, zase hliněnou zemljanku;
Na prahu sedí jeho stařenka,
A před ní je rozbité koryto.

Pro své vnuky Jakuba Š., Matěje Š, co už tu jsou a pro Martina J., který už jde a pro další vnoučata, která teprve přijdou, volně přeložil děda.